

Kjære venner av SAT-7!

Jeg har nettopp kommet tilbake fra et møte med SAT-7 i København. Her får dere noen glimt av det jeg opplevde.

En av de jeg møtte der, var selveste direktøren. Hun heter Rita Elmounayer og er fra Libanon, men arbeider nå ved hovedkontoret på Kypros. Hun vokste opp under borgerkrigen som begynte i 1975 og varte i 15 år. Moren døde da Rita var sju år fordi krigen gjorde det umulig å skaffe medisiner. Faren tok i blant med seg kalasjnikoven (geværet) og kunne bli borte fra barna i opptil en uke. Han sa til sine to døtre at han ikke kunne skaffe dem slikt som jenter ønsker seg - som smykker og fine klær. Men han skulle gi dem en utdanning, og det løftet holdt han.

Nå sier Rita Elmounayer at dersom Gud hadde tilbudt henne en ny barndom - uten alle savn og vonde opplevelser - da ville hun ha takket nei. Nå vet hun nemlig hvordan barna i regionen har det, og hun kan forstå dem.

Libanon har i opp gjennom årene gått fra krise til krise. De har opplevd store maktinngrep fra Syria, oppbygging av Hizbollah - med en militær kapasitet som overstiger landets egen - og krigføring fra Israel. Dette landet med 5,5 millioner innbyggere har tatt imot 1,5 millioner flyktninger fra Syria og dessuten 175 000 palestinere. De har lidd under økonomisk vanstyre og har en middelklassebefolkning som er blitt fattig.

I september la Rita ut en vlog i forbindelse med FN's internasjonale fredsdag:

<https://www.youtube.com/watch?v=9a9jE86QvKM>

Dagen etter brøt krigen løs, med nye lidelser for Libanons hardt prøvede befolkning. Lag på lag med gamle traumer vekkes til live igjen.

I en pause fikk jeg en kort samtale med Rita. Hun er som på videoen - engasjert og varm. Jeg skulle egentlig bare overrekke henne en hilsen, men hun svarte slik: Det er vårt vesen som kirke at vi arbeider for fred og forsoning. Vi kan ikke la være. Vi kan ikke velge side. Det er mange som vil påvirke oss og dra oss i sin retning. Det er lidelse på alle kanter. Vi skal skinne! Men vi må være forsiktige. Det er kort vei fra Beirut og studioet vårt til Hizbollahs område. (Jeg tror hun sa 48 km)

SAT-7 tar ikke stilling til politiske spørsmål. Etter 7. oktober i fjor ble spørsmålet aktuelt. De valgte å holde fast ved sin linje og ikke ta stilling til konflikten. Det mener jeg var nødvendig og klokt.

Vi fikk se en video med en mor fra en kristen landsby sør i Libanon. Hun fortalte om barna som ble reddet den første tiden etter at Israel gikk til angrep mot Hizbollah.

Men hun sa: "Barna mine må venne seg til bombene." Nå ser de ikke lenger opp når det smeller. Ganske hjerteskjærende - barn som har vent seg til bombing.
Det gjør naturligvis noe med dem å leve med dette.
Men moren sa også: "Vi er barn av håpet og oppstandelsen. Det gjør oss i landsbyen sterke."

Marianne, en medarbeider i SAT-7 som er bosatt i Beirut, måtte av naturlige grunner melde forfall til møtet i København.

Hun skildret i en video hvordan det har vært å være mor i denne tiden. Hun har to små gutter, og de hører smellet fra jagere som bryter lydmuren.

Det har vært vanskelig å være ærlig om situasjonen og samtidig gjøre barna trygge. Hun var jo redd selv!

Men hun fant igjen sin trygghet ved å se mot Jesus. Så er det en daglig kamp å se mot Jesus og ikke frykten.

Samtidig sier hun at det er viktig å lære barna å gi uttrykk for sine følelser, og ikke minst når de er redde.

Tilbake til Rita. Hun ble intervjuet, og her er det jeg fikk notert:

- Vi skal være hos de svake, og vi skal være en stemme for de stemmeløse.

Hun nevnte tre særskilte mål.

- Vårt første mål er å gi håp. Vi prøver å be sammen med folk for menneskenes beste.

Nummer én er å dele evangeliet. Det gir håp!

- Det andre målet er å arbeide for FoRB, altså Freedom of Religion and Belief, med andre ord religions- og trosfrihet.

- Det tredje målet er å arbeide for "creation care", altså miljøvern. Vi prøver å undervise folket vårt.

Miljøvern er vårt ansvar som kristne. Vi arbeider med nye programmer om dette. Vi vil bringe kunnskap.

Unge mennesker tar ikke miljøvern og klimaendringer på alvor. De sier: "Vi har så mange problemer, og vi skal dø uansett."

Likevel tas klimaendringene mer på alvor enn før. Man frykter for flom og uutholdelig hete.

- Vi ønsker å engasjere unge medarbeidere. I den første uken jeg var direktør ble jeg spurt: "Hvem er din etterfølger?"

Jeg svarte at dette er jo min første uke. Jeg fikk til svar at jeg allerede måtte begynne å tenke på dette.

- Mange barn lever i en verden med hat, hevn og vold. Vi vil være en stemme for kjærlighet og fred, en stemme som virker i hjerner og hjerter til barna.

Den beste investeringen vi kan gjøre, er i mennesker. Og aller mest i de unge.

Vi vil formidle forsoningen som vi bare har i Jesus Kristus.

Så langt Rita Elmounayer. Vi fikk ellers høre innlegg om kunstig intelligens, tros- og religionsfrihet og om situasjonen i Syria og i Saudi-Arabia.

Det som ellers slår meg er hvordan arbeidet i SAT-7 og deres møte med mennesker er gjennomsyret av bønn.

Gode hilsener fra
Kjell Arne Norum

PS: Hvis dere vet om noen flere som kan ha glede av disse rundskrivene, så er det bare å gi dem min mailadresse: kanorum@hotmail.com